lobisema, aga tõsise ja tasase meelega ütles Taniel: „Oh tütarlaps! mõtle selsinatsel ajal, mis su rahuks tarwis on. Seesama pääw on püha minule ja sinule; aga ära seda unusta, ja täna ja palu Jumalat, et ta kaa sind armuga hoiaks! Wanad kurjad woorimehed on kül hinge waenlase meele pärast, — nii kui mina seda tunda sain, — aga weel enam armastab ta noori ja ilusa näuga tütarlapsi; neid ta ei aja kül piitsaga pörgu, aga tömbab neid kawala meelitamise, sunandmiste ja üleüldse lihahimude läbi oma wõrkude sisse!“ Tüdruk löi punaseks, ei rääkinud enam sõna, pööras ümber ja läks kööki. Taniel läks linna kiriku, tuli lõuna ajal tagasi, pani hoostele riistad peale, pistis weel natukese leiba nende heaks kotti, hüüdis neid nii lõbusa ja meelitawa häälega, kui aga wana poolesaa aastane woorimees wõib, wiis neid siis ilusaste ja suure hoolega wangkre juure, kõik wiisakal kombel, nagu olekšid naad inimesed olnud. Hobused, keda ta eilsel õhtul weel wääga oli waewanud, panid seda õiete imeks ja ei mõistnud, mis see kõik pidi tähendama. Sina — armas lugija — mõistad seda kül: Tanieli kõwa süda oli pehmeks saanud.

„Nju, nju! aidagu nüüd Jumal sandi tee peal edasi!“ ütles Taniel, kui ta walmis oli; aga

ta ütles seda nii waikseste, et hobused, kes enne ika wandumist ja karjumist olid kuulnud, seda hüüdmist ei mõistnud tähele panna. Tallipois pidi aitama ja saatis hobused minema, aga mite peksmisega, waid kaa tasasel ja laitmata kombel, nõnda et Mari, kes ukse juurest peale waatas, juba pidi naerma, aga ommeti kartis, kui ta selle peale mõtles, mis Taniel hinge waenlasest, meelitamistest ja sunandmistest enne ütles.

Taniel sõitis ära ja wiis wiina aamid nende käte, kelle jägu naad olid. Ta on praegu weel woorimees ja nu süda rõmustab ika, kui teda näen; ja tänan Jumalat, kes temale meeleparandamist annud. Ta on sagedaste sedasama teed käinud, nagu sel kallil õhtul, aga pärast seda ei ole temale ial enam midagi kurja sündinud; ta ei ole nüüd enam hobuse tapja, armastab hobusid, kannab hoolt naese ja laste eest; tema kõige ülem mure on see oma hinge pärast Jumala kartuses ja armastuses, ta peab pühaks mis püha on. Ta walwab ja palub kinsaja wastu pannes; ja inimesed armastawad ja austawad teda pääw päälwalt ika enam; kellel wedamist on, see teeb hea meelega Tanieliga kaupa; töö puudust ei ole temal ial, ja siiski on tema hobused nüüd paksud ja tugewad, sest ta ei raiska oma raha endisel kombel. Wiina